

postvæsenet har fundet Sted, er der en hel Mængde Personer, der have fundet Sysselsættelse, og jeg tænker her paa Landpostbudene. Jeg tror nu ikke, at det kan gaa uden videre at sige, at denne Sag kan gaa sin egen Gang, vi tage de billigste, eller om ikke det, saa lade vi det gaa efter simpel Entreprise. Jeg tror ikke, at det er rigtigt, thi Følgen vil om kortere eller længere Tid blive den, at vi komme til at staa med en Mængde ældre Landpostbude, der ikke kunne udføre deres Hverv, og som da først maa faae forkortede Lure, men ogsaa den dermed forbundne mindre Løn. Det er den omvendte Verden, kan man sige, at jo ældre disse Folk blive, desto mindre Løn faae de, og saaledes vil jo i Virkeligheden Stillingen for Landpostbudene blive. Jeg tror, der er Grund til at tage under Overveielse, ligesom man gjør med Hensyn til andre Bestillingsmænd, hvorledes man kan fikke disse Mennesker mod Alderdommens Tryk, og der vil vistnok ikke være Noget til Hinder for, at det fordrer, at disse Bestillingsmænd lægge visse Procent tilside til deres Alderdom saaledes som andre Bestillingsmænd, men saa maa de selvfølgelig ogsaa lønnes lidt bedre, hvad jeg foresten ikke betragter som en Ulykke. Det er nemlig meget sørgeligt at tænke sig, at en Masse Mennesker, der komme til deres Gjerning, tidt fordi de ere paa-lidelige, dygtige og flinke, skulle, naar de ere blevne ældre, staa uden Erhverv, og enten falde Kommunerne til Byrde eller komme med Ansøgninger til Rigsdagen den ene efter den anden om at faae en lille Alderdomsforsørgelse. Jeg tror, at det, henset til den Masse Mennesker, der er i denne Tjeneste, og henset til, at der ingen Ud-sigt er til, at deres Tal bliver mindre, vil være formaalstjenligt at tage under Overveielse, hvorledes man kan fikke disse Mænd i deres Alderdom. Det er jo som sagt ikke ganske billigt, at de faae desto mindre Løn, jo ældre de blive, og det maa jo blive Følgen, saaledes som Sagen nu er ordnet. — Der er en anden Ting, som jeg nu ved samme Leilighed skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, og som ogsaa vedrører Landpostbudene. Det angaar Omberingen af Breve og Aviser til Adressaterne. Denne Ombering af Breve og Aviser foregaar i en ikke ringe Maalestof — og den vil rimeligvis tiltage i forøget Grad —, Noget, der iøvrigt tilbørlig er fket efter Tilskyndelse herfra. Der er imidlertid

den Ulempe derved, at der efter Sigende ikke existerer nogen Regel om, hvorlangt Postbudene paa Landet skulle gaa ved Omberingen af Breve og Aviser til Adressater. Naar en Udslyttergaard f. Ex. ligger en halv Mil eller en Fjerdingvej fra den sædvanlige Route, er der ingen bestemt Regel for, om Postbudene skulle gaa derud eller ikke; det er overladt til deres eget Skjøn. Det tror jeg ikke, Landpostbudene kunne være tjente med, thi jeg tror, der maa være en bestemt Regel for, hvorlangt de ere forpligtede til at fjerne sig fra Routen; dels vil der ellers let forekomme Vilskaarlighed, og dels vil der med Nette eller Urette blive Misnøje med disse Mennesker. Jeg har tidligere henledt Opmærksomheden paa Søndagsarbeidet, jeg mener Stats søndagsarbeidet, Søndagsarbeidet ved Statsinstitutionerne, og jeg skal gjøre det igjen, skjøndt der ogsaa der er fket Fremskridt navnlig for Postvæsenets Vedkommende. Jeg skal forøvrigt erkende, at det kan have sine Vanskeligheder at faae Søndagsarbeidet indskrenket ved Bånerne og saadanne Steder, men flere Steder kan det ske uden Skade. Landpostbudene ere nu fri for Søndagsarbeidet, men derimod ere de ikke fri for at gaa paa Høttidsdagene f. Ex. første Suledag, Bededag m. fl., og det forekommer mig, at de Dage, da der i Meglen ikke udgaar Aviser eller andre periodiske Skrifter, kunde Befolkningen nok undvære at faae sin Post. Man vil maaste sige, at det er en lille Ting, men det er det ikke for disse Mennesker at skulle fjernes fra deres Hjem paa de høje Helligdage. Det er en Ting, som jeg tror kunde affattes uden at vække Utilfredshed paa noget Sted. Mulig er den Ordning, som der findes paa Posthuset i Kjøbenhavn, ikke ganske tilfredsstillende for Søndagsarbeidets Vedkommende, men, da det vistnok er Ting, som bedst egne sig til at forhandles i Uovalget, skal jeg ikke komme frem med Mere i denne Sag. — Der udgives, og jeg erkjender, at det er Udgifter, der ere vel anvendte, ikke lidt, dels til Erhvervelse af nye Arealer, og dels til Beplantningens Fremme i det Hele. Men det forekommer mig, at der i saa Henseende er ifærd med at komme nogen Forvirring tilstede paa Budgettet. Det bliver naturligvis mere kjenbeligt i samme Grad, som der bruges Penge og anvendes Arbejde i dette Diemed, thi dels anvender Finansministeren betydelige Summer dertil, som det ses — der erhverves af Finansmini-